

Seite 31.

III. Schliesslich müssen wir noch darauf hinweisen, dass der russische staatskapitalismus wahrscheinlich doch noch die neue 4. Internationale ins Schlepptau nehmen wird, und zwar in Hinblick auf den kommenden neuen Weltkrieg. Wie die Dingen jetzt liegen, ist ohne weiteres zu sehen, dass es sich bei einem neuen Weltkrieg nicht um einen Generalangriff der kapitalistischen Mächte auf Russland handelt. Bei dem kommenden Krieg kämpfen die verschiedenen Staatenblocks um eine neue Aufteilung der Welt und Russland wird sich in einem dieser Blocks befinden. Russland kämpft an der Seite von kapitalistischen "Bundesgenossen".

Darum kann "die Verteidigung Sowjets-Russlands" jetzt nicht mehr auf das Programm einer proletarischen Internationale stehen. Es würde nichts anderes bedeuten, als sich einsetzen für den Sieg der mit Russland verbundenen Staaten. Und doch stellen die Befürworter der 4. Internationale sich noch auf diesen Standpunkt. Es heisst:

"Die Verteidigung der Sowjetunion vor dem Imperialismus und der inneren Konterrevolution wird die neue Internationale als eine ihrer Hauptaufgaben auf ihre Fahne schreiben".

Damit wird sich dann beim Ausbruch des neuen Krieges das Spiel von 1914 wiederholen!

P.I.C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 60
POSTGIRO 224676

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grotere werkloosheid en tekortschietende ontvoeding van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitvering zijn prijsgegeven.

De economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmond. De toenemende verarming en de steeds groeiende onkerende van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in desen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VEREENDE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuzen: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!** **DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Zesde Jaargang N^o 17.
October 1933.
In Oct. verscheen
slechts één nummer.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!
DE TOESTAND IN DUITSCHLAND.**

III. (XXXX) Slot.)

Nadat we in de vorige artikelen hebben nagegaan, waardoor het nationaal-socialisme zijn wortels zoo diep in de proletarische massa's geslagen heeft, moeten we nu een enkel woord wijden aan de huidige toestand der arbeidersbeweging. We lezen in de burgerpers meermalen detective-achtige verhalen over uitgebreide illegale activiteit, wat dan de indruk moet wekken, alsof het Hitler-regiem nu reeds ernstig bedreigd wordt. We lezen van revolutionaire vijfmanschappen in de bedrijven, van revolutionaire strooibiljetten, die te vinden zouden zijn in restaurants, in de straten, in de parken, in de treinen, in de ondergrondsche en van illegale verspreiding van materiaal door middel van de post, maar dat alles is niet meer dan journalisten-romantiek. Wel is het een feit, dat alle politieke groepeerings nog steeds ononderbroken illegaal hun persmateriaal hebben uitgegeven. Maar dat materiaal richt zich niet tot de massa ('t is trouwens bijna uitsluitend cyclostilwerk), doch het vervult de rol van verbindingsmiddel tusschen de deelen van een bepaalde groep of partij. 't Is dus, laat ons zeggen, in hoofdzaak voor de "inwendige zending" der organisatie's. Voor zoo ver ons bekend, maakt alleen de KPD hierop een uitzondering, omdat deze nog steeds van een innerlijke scholing der leden niets weten wil en in schijn-radicalen actie's de revolutionaire proletariers aan de concentratiekampen uitlevert. Op deze wijze wil men de schijn wekken, alsof de KPD niet verslagen is, alsof er nog iets meer dan de ruine staat.

Verder moeten we met de berichtgeving over Duitschland zeer voorzichtig zijn ten opzichte van de z.g. emigranten-pers, uit Parijs, Oostenrijk of Tsjecho-Slowakije. De bonzen van de SPD en KPD zetten vanuit 't buitenland een groote bek op, om daarmee hun eigen smadelijk fiasco te bemantelen. Verder gaan ze allerlei kleinigheden groote

afmetingen geven, ontdekken telkens opnieuw allerlei scheuren in het Hitlerfront, waar deze praktisch van geen betekenis zijn en weten voortdurend van proletarische actie's tegen Hitler te berichten, omdat de wensch nu eenmaal de vader der gedachte is.

Van een openlijke activiteit tegen het nationaal-socialisme is nog geen sprake, maar de politieke groepeerings zijn voorloopig nog alleen op eigen bevestiging gericht, op zelfhandhaving. Op 't eerste gezicht schijnt dat niet veel waarde te hebben. Maar hoe dit zij, als we zien, hoe de opbouw der illegale organisatie in Duitschland tot stand moet komen, dan kunnen we niet anders dan met innige kameradschap denken aan de makkers, die nu het vaandel van de revolutionaire arbeidsheweging trouw blijven. Ze zijn inderdaad de "dooden met groot verlot" en ze zijn het zich bewust. Welke voorzorgen moeten niet genomen worden, om een bijeenkomst van slechts vijf man te beleggen. (Alleen de KPD heeft niets geleerd. Die belegt bijeenkomsten van wel 60 man, met 't gevolg, dat ze alle 60 naar een concentratiekamp verhuizen). Welk een reusachtige arbeid moet zoo verricht worden, voor een organisatie van een paar honderd man in Berlijn bijv., zich over een bepaalde kwestie heeft uitgesproken. Welk een enorme zorg eischt de organisatie van een goede koerierdienst in de groote steden en tusschen de steden, waarbij de makkers soms een paar honderd kilometer per fiets afleggen, om brieven of de persdienst verder te transporteren. Van de persoonlijke moed en het lichamelijke uithoudingsvermogen wordt enorm veel gevraagd. En van de onvoorwaardelijke toewijding aan de zaak. Dag en nacht zijn een paar honderd van deze namenlozen, die 't beste geven van wat ze in zich hebben, onderweg.

De revolutionairen van alle groepeerings werken zoo met koortsachtige ijver, maar naar buiten wordt men daarvan praktisch niets gewaar. En dat is goed. Illegaal werken is iets, dat geleerd moet worden en waarin men alleen in de praktijk vaardigheid kan krijgen, waarbij zich de hoogste proletarisch-zedelijke normen van kameradschap, offervaardigheid, solidariteit, trouw en plichtsbesef ontwikkelen. 't Illegaal werken voert daarom de heele proletarische beweging op een hooger plan. Het is dus tamelijk nuttelooz schijnen, dat de revolutionairen nu met koortsachtige ijver werken aan het leggen van verbindingen tusschen de kernpunten, terwijl men voorloopig toch niet de massa's beïnvloeden kan, in werkelijkheid betekent het zeer veel, zooal uit praktisch oogpunt als uit algemeene overwegingen.

Voor 't grootste deel is deze verbindingsarbeid al verricht voor zoo ver het de bestaande knooppunten betreft. Reeds is men bezig, nieuwe knooppunten er bij te maken, zonder nog tot de massa's te gaan. Hopelijk laat men zich niet verleiden zich tot de massa's te wenden, alvorens de economische politiek van Hitler een nog grooter fiasco getoond heeft, dat nu reeds zichtbaar is.

VAN HET KEIZERRIJK OVER DE DEMOCRATISCHE REPUBLIEK NAAR HET NATIONAAL-SOCIALISME.

I. De ineenstorting van het Deutsche militaire front in 1918 leidde tevens tot een ineenstorting van het bedrijfsleven. De voortzetting van het bedrijfsleven onder controle der arbeidersraden als direct uitvloeisel van de oogenblikkelijke behoeften. De democratie.

Toen in Nov. '18 het keizerlijke militarisme onder de slagen van de wereldoorlog in elkaar zakte, stortten met ijzeren noodzakelijkheid het heele militaire staatsapparaat en het heele op de oorlog ingestelde bedrijfsleven tevens ineen. Men had geen rekening kunnen houden met de mogelijkheid, dat de Deutsche legers verslagen werden, de miljoenenmassa's Deutsche soldaten terug zouden vloeien en de industrie plotseling gewone maatschappelijke verbruiksgoederen moest leveren in de plaats van oorlogsmateriaal.

Deze door de militaire staat niet verwachte en niet gewilde terugtocht werd door de soldaten zelf voltrokken. Ze zetten hun officieren als leiders af, kozen soldatenraden en marcheerden onder hun leiding naar Duitschland terug.

De ineenstorting van het bedrijfsleven kwam even plotseling. De oorlogsindustrie kwam meteen tot stilstand en de groote massa's werden zoodoende met verhongering bedreigd. In deze toestand vormden zich overal bedrijfs- en arbeidersraden, om in ieder geval, werk of geen werk, ontslag uit de fabrieken te voorkomen en een voortzetting van de loonuitbetaling te verzekeren. Deze "controle der arbeiders" had dus in de grond van de zaak met een bewust communistisch optreden niets te maken. 't Is dan ook een feit, dat deze raden voortdurend verklaarden, het privaatbezit te beschermen en ze ook nergens tot "ontelgoning" zijn overgegaan. Wel werden door de raden pogingen aangewend, de productie weer op de fabricatie van gewone maatschappelijke verbruiksgoederen te richten. Maar dit mislukte door de tegenstand der industrieelen, die zich natuurlijk alleen kunnen richten naar de rentabiliteit van het belegde kapitaal. 't Spreekt van zelf, dat ze weigerden te productie op gang te brengen, zoolang de arbeidersraden de loonpolitiek dicteerden.

Tegelijk met 't eigenmachtige optreden der Raden verloor het staatsapparaat vanzelf zijn regeerende macht. Overal namen de Arbeidersraden zonder noemenswaardige tegenstand de regeling van het openbare leven op zich, maar een bewuste wil tot omvorming der maatschappelijke orde was er niet.

Welk probleem was feitelijk bij het op gang brengen der productie gesteld? De arbeidersraden wilden de productie richten op het produceeren van de noodige maatschappelijke verbruiksgoederen, maar het beginsel van de rentabiliteit van de belegde kapitalen verhinderde dit. De opheffing van het privaatsbezit aan productiemiddelen was dus het eigenlijke probleem. Maar toch werd de strijd, de burgeroorlog, die weldra ontbrandde, niet ~~XXXX~~ om dat punt gegroepeerd. De strijd werd in ideologische vormen verhuuld, zooals dat altijd in revolutie gebeurt, en voor de massa's, die aan de burgeroorlog deelnamen, schoen het om heel andere dingen te gaan. Men sloeg elkaar de hersens in over het vraagstuk of men was voor DE DEMOCRATIE of voor de RADENDICTATUUR. En in deze strijd overwon de "democratie", dat wil zeggen: het privaatsbezit aan productiemiddelen, al werd deze "democratie" aan ook met de mitrailleur gegrondvest.

De sociaal-democratie, de S.P.D., nam de leiding in de strijd voor de democratie, terwijl alle burgerlijk-democratische stroomingen zich rondom de S.P.D. groepeerden. Ja, niet alleen de klein-burgerlijk-democratische stroomingen, maar ook de grondadel, het bank- en industriekapitaal en de officierskaste van het oude Keizerrijk, omdat zij allen door een proletarische dictatuur bedreigd werden. Zij allen te zamen wisten de proletarisch-revolutionaire Radenbeweging neer te slaan en de "democratie" in te voeren. Het dient hierbij echter opgemerkt te worden, dat groote deelen van het proletariaat in deze strijd geen partij wisten te kiezen. Ondersteunden ze de contra-revolutie ook niet direct, zoo bleven ze dikwijls in gebreke, de strijd van het revolutionaire deel van het proletariaat te ondersteunen. Ze waren zelf nog niet van de democratische illusie's bevrijd, waar ze zelf toch jarenlang onder de vanden van de S.P.D. voor de democratie hadden gestreden.

We moeten daarbij niet vergeten, dat de democratie in Duitschland vóór de oorlog lang niet zoo ver doorgevoerd was, als bijv. in Holland, Frankrijk of Engeland. In Pruisen had men nog tot 1918 het DRIE-KLASSEN-KIESRECHT. Om het stemrecht uit te kunnen oefenen, moest men een bepaald minimum inkomen hebben, zoodat de armste sloebbers van het kiesrecht verstoken waren. Verder had iemand met een grooter inkomen TWEE stemmen, terwijl de hoogst aangeslagenen in de belastingen ~~XXXX~~ DRIE stemmen uitbrachten. De Ministers waren geen rekenschap verschuldigd aan de volksvertegenwoordiging, maar aan de keizer. Soortgelijke maatregelen golden voor alle bestuursinstantie's. En tegen deze "misstanden" had de sociaal-democratie jarenlang gevochten: ze was geworden tot een beweging, die niet de strijd voor het socialisme op haar vaandel had, maar de strijd voor de doorvoering der burgerlijke democratie. Geen wonder, dat groote deelen van het proletariaat een belangrijke stap naar het socialisme gedaan meenden te hebben, toen ze de verwezenlijking der burgerlijke democratie in de November-revolutie van 1918 zagen.

Maar wat is de wezenlijke inhoud der burgerlijke democratie? Het is het in evenwicht houden van de verschillend gerichte belangen der sociale groepen. De grondpeiler onzer samenleving is het "Ieder voor zich en god voor ons allen". En daarom brengt ieder uur van ons leven ons in verbinding met menschen, die andere belangen hebben dan we zelf, of ik een brood koop bij de bakker, of een moetje haring aan de kar verorber. 't Belang van de een is, zoo duur mogelijk te ver-
 koopen, het belang van de ander, zoo goedkoop mogelijk uit 't gedrang te komen. De ondernemer wil lage loonen, de arbeider wil hooge loonen, 't belang van de bankkapitalist is, dat het geld duur is, 't belang van de industrieel is, dat het geld goedkoop is, de grondbezitter wil hooge pachten, de boer wil lage pachten. Enz., enz., enz.

't Ligt voor de hand, dat de menschen, die dezelfde sociale positie hebben, die hetzelfde "beroep" uitoefenen, die dezelfde rol in het maatschappelijk stofwisselingsproces spelen, die zoodoende dezelfde belangen tegenover andere ~~XXXX~~ menschen hebben, zich tot groepen vereenigen, omdat ze hun belangen dan tegenover andere groepen beter behartigen kunnen. Soms onderhandelen de groepen langs directe weg met elkaar (ondernemersbonden met vakvereenigingen bijv.), soms langs de omweg van de parlementaire lichamen.

De taak van de democratie is, de honderdduizenden tegenstellingen, die door het privaatsbezit aan productiemiddelen veroorzaakt worden, te ~~organiseren~~, ze in een paar stroombanen te richten, om ze zoodoende gemakkelijker te kunnen ~~overbruggen~~ (maar niet opheffen!), zoodat de burgerlijke orde, dat is de kapitalistische productiewijze, gowaarborgd blijft! Dat is haar taak. Hierbij zijn de vakvereenigingen even noodzakelijk als de ondernemersbonden of de SPD, KPD of andere parlementaire partijen. Ze vormen te zamen de organisatie van de verschillende, tegengestelde belangen en hun taak is het, door overeenkomsten, verdragen enz., die zich ten slotte tot wetten verdichten, deze tegenstellingen tijdelijk te overbruggen.

Voor de arbeiders in de democratische landen van West-Europa is 't van belang, deze rol van de democratie goed in het oog te vatten. 't Beteekent, dat een arbeidersbeweging, die de opheffing van het privaatsbezit op haar program heeft, niet "democratisch" kan zijn. Doel van de arbeidersbeweging is juist, deze democratie, deze regeling en ordening der klassentegenstellingen, deze samenwerking der klassen te breken. 't Opheffen van het privaatsbezit, 't doorvoeren van het gemeenschappelijk bezit en daarmee 't "gelijkachakelen" van ~~XXXX~~ de belangen van alle producenten en consumenten, is tegelijk het opheffen van de burgerlijke democratie, die slechts de belichaming van de klassentegenstellingen is.

(Wordt vervolgd)

DIRECTE AFZETBAARHEID

De directe afzetbaarheid van gekozen functionarissen volgt regelsrecht uit de macht van het volk zelf. Het is geen toevaligheid dat zij ontstaat daar, waar de massa tot handelen overgaat. Zonder directe afzetbaarheid is de machtsontplooiing der massa zelf onmogelijk; macht afgegeven aan vertegenwoordigers die niet onder geregelde controle staan, of die door een getrapte verkiezing van de massa gescheiden wordt, crystalliseert zich in de centrale lichamen en keert zich tegen haar. Daarom kan de macht der massa zich niet alleen bepalen tot de naaste omgeving het bedrijf. Hierbij zou nog niets gewonnen zijn.

Het zelfhandelen der massa's luidt de revolutie in. Het is het zich gaan bemoeien met het algemeen beheer en de leiding der productie.

Niet bezetting der bedrijven kan daarom het doel zijn waarop de revolutionairen in hun propaganda moeten wijzen als hoofdzaak, want meer dan ooit zoo het tot strijd komt, richt deze zich tegen het geheel, tegen de geconcentreerde macht der bezittende klasse, tegen den staat, die langzaam maar zeker alles binnen het bereik van z'n grijparmen slaat en waarmede de arbeiders onmiddellijk te doen krijgen. Een eenvoudige stakadoorsstaking, waarbij de patroons aanvankelijk toegaven, doch de regering dat toegaven verbood, bewijst dit. Het is in het belang van het kapitalisme als geheel, dat ook afzonderlijke werkgevers niet meer de vrije hand hebben en waar de vakvereniging tekort schiet, om de koop en verkoop der arbeidskracht regelmatig en in 't belang van het geheel te doen verlopen, grijpt de staat in.

Zoo spreekt het vanzelf dat directe afzetbaarheid zich niet kan bepalen tot de fabriek of het bedrijf, daar, zonder de politieke macht, het bedrijf als machtsfactor voor het proletariaat van geen betekenis is. Niet voordat de politieke macht der bourgeoisie gebroken of vernietigd is door de aanstormende massa's, en deze hun politieke macht ervoor in de plaats hebben hersteld, de machtsinstrumenten der bourgeoisie zoals militarisme en politie ontkracht of vernietigd zijn, de overgebleven organen en instantie's ondergeschikt zijn geworden aan de macht der massa, kan er sprake zijn van beheer in het bedrijf. Ook daarom kan de revolutie nooit zijn een strijd door partijen en groepen die het voor het proletariaat op moeten knappen, doch een strijd der geheele massa en zoo men wil der domme massa. De proletarische revolutie is juist dit proces waarin de arbeider gedwongen wordt zijn verantwoordelijkheid uit te strekken tot de geheele maatschappij en daarvoor zijn organen nodig, eigen organen, die zooals vanzelf spreekt slechts in en door strijd kunnen ontstaan en niet van te voren gemaakt kunnen worden.

Met dit inzicht, dat de historie-, vooral der laatste tientallen jaren-, ons verschaft gewapond, verschijnt de verhouding van revolutionair tot proletariaat tot de massa in een geheel ander licht. "Wij zijn het proletariaat", roepen de partijen en groepen als om strijd en richten overeenkomstig hun organisaties en propaganda in.

Doch aangezien de massa zelf apathisch is, staat de revolutionair ver van haar voelen en denken verwijderd. De werkelijke revolutionair ziet de wereld anders dan de massa, hij leeft in een andere wereld. De massa heeft een grove empirische opvatting der verhoudingen. De wereld verschijnt aan haar niet als wat zij is, doch als wat zij schijnt.

De revolutionairen zijn dus niet het proletariaat en kunnen dit nooit vervangen. Een werktuig kunnen zij zijn, waar het proletariaat naar grijpt onder den drang van het moeten handelen. Thans den nadruk te leggen op organisatie en discipline, verraadt de bewuste of onbewuste wil met deze organisatie te willen heerschen over de opstandige massa! Daarom zoeken de verschillende vakverenigingen en partijen reeds nu bij elk conflict om de leiding. Zij moeten wel zoover gaan, dat zij conflicten uitlokken om elkaar voor te zijn. Deze zogenaamde strijd leidt natuurlijk tot niets anders dan nederlagen en ontgoocheling van goed willende elementen die daaraan al hun energie verspelen en na niet al te langen tijd verdwijnen van het toneel of zich richten tot machten waar zij wel meer kans van slagen werkzaam kunnen zijn. Niet zonder oorzaak was de Duitse C.P. een doorgangshuis met een ontzettende schommeling van ledenaantal. Niet zonder oorzaak vluchtte het Duitse proletariaat in het fascisme. Hier vonden zij na alle ontgoocheling een partij met werkelijke macht en aanzien, waaraan zij zich konden vastklampen en het geloof dat de partij het zou doen, hun door de oude organisaties ingeprent, vond hier een vruchtbaren bodem. De vervulling der beloften leek meer nabij, bij een partij wier macht zich tot ver in de rijen der bourgeoisie uitstrekte met een groot contingent intellectuelen.

De directe afzetbaarheid door het proletariaat en leiding over de productie kunnen niet verzevenlijkt worden door partijen of groepen, met hoe luiden stem zij zichzelf ook mogen promoveeren tot "het proletariaat".

In deze bewering loert de overheersching. De S.D.A.P. heeft haar N.V.V. de R.S.V. haar N.A.S. de C.P. haar R.V.O.'s en W.S.C.'s. Voor de andere mede strevende groepen met eenigen proletarischen aanhang zoals de syndicalisten en L.A.O., schiet er wel niets anders over dan zichzelf te beschouwen als de organisatie van de revolutie. Zoals men zich herinnert kwam de I.G. met een organisatieschema op het congres van radencommunisten in den Haag, waaruit duidelijk bleek wat zij met de leuze "Raden NU" bedoelde.

Een schema waarbij de centrale instanties nota bene, door een getrapte verkiezing tot stand kwamen. In hun stellingen heet het, "Het proletariaat zal daarom ten einde haar revolutie te kunnen doorzetten haar nieuwe organisaties moeten scheppen. Maar eveneens heeft het proletariaat nieuwe organen nodig om aan de aanslagen op haar levenspeil het hoofd te kunnen bieden." En in het naschrift "..... eerste voorwaarde is een program van eischen te formuleeren, dat aansluit op de directe behoeften van het proletariaat en ook den weg aangeeft op welke wijze men dat denkt door te voeren."

Bij de S.D.A.P. en R.S.V. treedt dus de overheersching duidelijk genoeg aan het licht. De C.P. schermt met "van anderen op" doch heeft haar

mantelorganisaties en tracht de overheersching te verbergen. Zij roept geesten op die zij 'hopelijk' later zelf niet zal kunnen bezweren.

Bij de L.A.O. is de overheersching in principe aanwezig. Ze wil eischen stellen voor het proletariaat en dat reeds nu.

Bij de oude formaties staan partij en vakbeweging in een bepaalde verhouding tot elkaar in overeenstemming met den klassenstrijd in een vorige ontwikkelingsperiode van het kapitalisme. Toen streed het proletariaat zooals de verhoudingen het toelieten. Propaganda en actie waren erop gericht het socialistisch ideaal en organisatiebesef te doen doordringen. Thans kan alleen nog maar het doel van propaganda en strijd zijn de verwezenlijking van het ideaal door zelfhandelen. Dit schept een andere verhouding tusschen de massa en de revolutionairen de marxisten.

Het proletariaat staat wanneer het strijden wil zonder organisatie, doch met bewustheid van de noodzakelijkheid daarvan. De oude organisaties vallen uiteen, stellen zich naast den vijand den staat of blijven zweren bij het ideaal. De vereenigde revolutionairen, die dit inzien, hebben hun houding ten opzichte van de massa te bepalen. Met het oog op den komenden massastrijd kunnen zij niets anders doen als inzicht en verdediging brengen overal waar het proletariaat belangstelling aan den dag legt of waar deze door grootere of kleinere conflicten gaande wordt gemaakt.

Want het hangt van de mate van inzicht en oordeel af dat in de massa is doorgesijpeld welke richting de opstand zal nemen. De organisatie is voor de huidige marxist slechts van belang in zooverre als zij het inzicht-brengende werk vergemakkelijkt.

Indien het noodig is ter bereiking van haar bevrijding, dat de massa zelfstandig wordt, dan kan het middel nooit zijn de massa te willen gebruiken integendeel de marxist is het werktuig der massa haar geestelijk wapen.

Bij een trapsgewijze verdeling der macht is de directe afzetbaarheid opgeheven. De arbeider heeft geen macht over het algeheel beheer en de leiding hij heeft geen politieke macht. Daar iedere productie-eenheid echter slechts een radertje is van het geheele productieapparaat, daar de wereld een groote fabriek is, heeft de arbeider als producent ook nog andere zorgen voortvloeiende uit het feit dat hij de politieke macht d.i. de macht over de algemeene leiding der productie tot zich getrokken heeft.

Door de revolutie is hij de baas geworden over alles. Nu moet hij ook den baas gaan spelen. Niet omdat hij dit zoo graag wil. Niet omdat het zoo'n mooi idee is. Niet omdat het in ons of een ander hoofd opgekomen is, maar omdat dit voortvloeit uit het tot zich trekken van de macht over de productie. En de strijd daarom om het wereldproductieapparaat komt weer voort uit de tegenstellingen binnen het kapitalisme. Zoo is alles dus economische noodzaak. Het is een economische noodzaak dat de nieuwe wereldk-machthebbers de arbeiders, de producenten, de menschen, die hierom gestreden hebben, die het ieder zelf en overal in bezit genomen hebben het nu ook beheeren, direct beheeren, geen macht aan vertegenwoordigers der organisaties uit handen geven. Zelf de macht houden, zelf de zorg en verantwoordelijkheid dragen, zelf tot dit hoogtepunt van menselijke zedelijkheid stijgen tot de wereldburger met wereldblik en wereldinzicht, dat niet

beperkt kan blijven tot het dorp van de fabriek.

Een toestand waarbij de arbeider vertegenwoordigers kiest die op hun beurt van de arbeiders de macht krijgen om weer hogere bestuurders of beambten te kiezen of te benoemen, scheidt den arbeider van het algemeen beheer, waardoor zijn verantwoordelijkheid afstompt. De verantwoordelijken worden nu de ~~marx~~ gekozen bestuurders of de niet door hemzelf benoemde ambtenaren die nu ook niet door hem direct afzetbaar zijn.

Indien echter zijn verantwoordelijkheidsgevoel ten opzichte van het geheel afstompt, beteekent dit tevens, dat hij onverschillig zal komen te staan tegenover het onderdeel, het radertje, de fabriek. De leiders zullen de arbeiders te stom vinden; ze zullen - en terecht - spionnen aanstellen om te bespieden wie door onverantwoordelijkheid en, of, domheid de gang der productie belemmert. Ze zullen er toe moeten komen aan de arbeiders bedekt of openlijk de macht in de fabriek te ontnemen en weer terecht. Ze zullen aan hunne vroegere opvattingen van gelijkheid niet meer geloven, maar denken, dat zij, de gekozenen, superieur zijn.

Ze zullen de wetenschap van het proletariaat het Historisch Materialisme wat leert dat alle machts en rechtsverhoudingen een gevolg zijn van de economische verhoudingen ontkennen, want deze superieuren zullen meenen dat zij uitsluitend vanuit hunne hoofden alles betreffende de maatschappij regelen, dat zij de wereld uit de idee scheppen of zooals andere praalhansen in de arbeidersbeweging verklaren, dat het Historisch Materialisme slechts voor 90% waar is.

Het is niet genoeg dat de arbeider in het bedrijf de lakens uitdeelt. De opstandige massa die de macht der bourgeoisie gebroken heeft, ziet zich belast met de taak van beheer en organisatie. Voor het eerst rust de verantwoordelijkheid der gansche maatschappelijke rijkdom op haarzelf. Blijft haar taak alleen tot het bedrijf beperkt dan blijft ook de verantwoordelijkheid beperkt. Zij strekt zich niet verder uit dan het bedrijf. Het inzicht blijft beperkt. Van dit beperkte inzicht gestuigen de bedrijfsbezitters bij uitnemendheid de alarmisten. De propaganda verschijnt voor hen uiterst eenvoudig. Blijft echter de macht beperkt tot de fabriek dan zullen er steeds anderen komen die de politieke macht tot zich trekken en het voor het proletariaat opknappen; en daar het productieproces niet is een opsomming van bedrijven, maar daar de wereld een groote fabriek is en elk bedrijf aan het geheel ondergeschikt, zal de centrale leiding ertoe worden gedwongen de macht van de arbeiders in de bedrijven aan banden te leggen. Zoo is de machtsontploffing, het in bedrijf zetten van het geheele productieapparaat, slechts mogelijk door de directe leiding en directe afzetbaarheid door het proletariaat. Daarom alle macht aan de raden. De productie is in handen van de bedrijfsorganisaties.

Aan de lezers:

Als bijvoegsel van het P.I.C. verschijnt hierbij 't laatste hoofdstuk over "De beweging van het kapitalistisch bedrijfsleven". Daarmee is het geschrift afgesloten. Het geheel is als brochure tegen de prijs van 10 cent verkrijgbaar. Het zal ons aangenaam zijn, als de lezers een paar ex. bestellen, om deze bij andere makers te plaatsen. Toezending na ontvangst van postwissel of postzegels door de administratie.

MARXISTISCHE SCHOLINGSCURSUS

De G.I.C. gaat in Amsterdam een scholingscursus inrichten voor jonge arbeider en arbeidsters, 't Doel daarvan is tweeledig. Ten eerste willen we het Marxisme als proletarische KLASSEwetenschap weer oprichten tegenover de IIe en IIIe Internationale, die het voor partijdoelinden ~~xxxxxxx~~ verkrachten. Ten tweede willen we de jonge proletariatscholen voor de schriftelijke en mondelinge werkzaamheid in de arbeidersbeweging.

Daartoe beleggen we als proef een serie van voorloopig 8 avonden, waarop de beweging van het kapitalistische bedrijfsleven (op grondslag van de marxistische waardeleer) en marxistische wereldbeschouwing behandeld worden. We gaan daarbij niet verder dan de meest elementaire beginselen. Van 8 tot 9 uur wordt de waardeleer besproken en van 9½ tot 10 uur wereldbeschouwing. Wie alleen waardeleer wil volgen, blijft alleen het eerste uur, wie alleen wereldbeschouwing wil meemaken, komt alleen het tweede uur.

't Tweede doel, de praktische scholing, moet bereikt worden door de zelfwerkzaamheid der cursisten. Wat op een avond behandeld is, moet thuis nog eens bestudeerd worden, om 't op een der volgende avonden zelf mondeling weer te geven, om de routine van het spreken te krijgen. Van tijd tot tijd worden schriftelijke opgaven meegegeven, om thuis uit te werken, zoodat ook voldoende vaardigheid verkregen wordt in het schriftelijk uitdrukken van gedachten.

Deze bijeenkomsten zijn dus GEEN debatvergaderingen.

Ter gemoeftmaking in de kosten zal 10 cent per avond als cursusgeld geheven worden. Men kan zich schriftelijk aanmelden voor de cursus bij

H. de Beer,
Herculesstraat 60
Amsterdam. Z.

De plaats der bijeenkomsten, alsmede wanneer we beginnen, wordt aan de cursisten nader bekend gemaakt.

De G.I.C. A'dam.

Verantwoording vrijw. bijdragen 1 - 26 Oct '33.
G. vR. te B. 1.-; H.M. te A. 2.50; G.J.H. te Z. 2.50; de volgende allen te H. 1.-; B. vdB. 1.-; W. O. 50; K.B. 0.50; C.M. 0.50; G.H. 0.25; J.vD. 0.25; D.R. 0.25; A. dB. te A. 2.50; L.H. te W. 1.-; J.T. te R. 0.75; T.V. te NdB. 1.-; H.G. te A. 1.-; M.M. te C. 0.25; M.W. te Z. 1.-; G. te dH. 2.50; A.P. te dH. 1.-; L. te dH. XXXX 0.13; VA. te A. 2.15; T. te B. 10.-; ten slotte nog eenige lezers uit H., waarvan we de letters niet hebben 1.-.

tegen een aanval of een inval van buiten, maar uitsluitend binnen de eigen grenzen, volkomen te waarborgen, in de overtuiging, dat het noodzakelijk is, aan de internationale organen, die vast moeten stellen, wie de aanvallende partij is, richtlijnen en aanwijzingen te geven, verklaart de algemeene commissie:.....(dan volgt een opsomming van wat de bourgeoisie - in het document staat natuurlijk "het volk" - wel mag en niet mag). "Moskauer Rundschau" 12.2.'33.

We willen hier niet de algemeene betekenis van dit schande-document van "de dictatuur van het proletariaat" onderzoeken, omdat we nu alleen de werking van Rusland op de klassenstrijd in Duitsland onderzoeken. We voeren het dan ook alleen aan, om te doen zien, dat Rusland tot op de huidige dag z'n woord getrouw is en de Duitse bourgeoisie bewapent. De "Moskauer Rundschau" van 12.2.'33 vestigt hierop als volgt de aandacht:

"De werkenden in de Sowjet-Unie...nemen met de grootste tevredenheid kennis van de stap door de Sowjet-regeering in Genève gedaan. Maar ook andere volkeren, die om hun onafhankelijkheid strijden, zullen de waarde der Sowjet-voorstellen weten te schatten. IN HET BIJZONDER HET DUITSCHE VOLK, dat beroofd is van de verdedigingsmiddelen, waarover de andere staten beschikken, ZAL DE BETEKENIS VAN DE SOWJET-VOORSTELLEN VOOR DE ZAAK VAN DE VREDE BEGRIJPEN. IN DUITSCHLAND ZAL MEN HET BIJZONDER NAAR WAARDE WETEN TE SCHATTEN, DAT LITWINOW UITGAAT VAN 'T GELIJKE RECHT VAN ALLE NATIE'S OP ONAFHANKELIJKHEID, VEILIGHEID EN ZELFVERDEDIGING".

Inderdaad! 't Duitse "volk", dat is de Duitse bourgeoisie die de politiek bepaalt, zal 't naar waarde schatten! Ze aanvaardt gaarne het beginsel van "recht op veiligheid en zelfverdediging", omdat dit beteekent, 't "recht" tot het vormen van een grotere militaire macht, dat beteekent, 't "recht" om bij haar zelfverdediging 't proletariaat opnieuw de dood in te jagen voor HAAR belangen! "De eenige arbeidersstaat ter wereld smeedt de Duitse bourgeoisie en het Duitse proletariaat tot het Duitse "volk" aaneen, dat zijn "onafhankelijkheid" moet bevechten. D.W.Z.: RUSLAND WIL IN DE KOMENDE NIEUWE WERELDOORLOG MET DE DUITSCHE BOURGEOISIE SAMENGAAN!

De laatste ontwikkeling in Duitsland, de vernietiging van de KPD en de SPD, verandert hieraan niemandal. De Duitse bourgeoisie, eerst door middel van de SPD en de vakbeweging na 1918 opnieuw aan de macht gekomen en sterk geworden door de nationalistische propaganda van bourgeoisie, SPD en KPD te zamen, is nu sterk genoeg, om weer als volken zelfstandige macht op te treden. De KPD als apart orgaan voor de buitenlandse politiek van een vreemde mogendheid, zij het dan ook een "bevriende", hoeft ze binnen haar grenzen niet meer te dulden. Maar de "vriendschappelijke betrekkingen" zullen er niet al te veel onder lijden, omdat de Duitse industrie voor een belangrijk deel voor Rusland werkt en Rusland van zijn kant zuinig moet zijn op bondgenooten. 't Is dan ook een feit, dat afgezien van het annuleeren van verschillende bestellingen, Rusland nog geen vinger heeft uitgestoken, om haar buitenlandse

orgaan, de KPD, te beschermen. De toestand blijft ondanks alles nog altijd zoo, dat de economische positie van het kapitalisme een oorlog noodzakelijk maakt. En in deze oorlog moet Duitschland zich van de uitglundering door het vreemde kapitaal bevrijden, waarbij het op een bondgenootschap met Rusland IS en BLIJFT aangewezen.

De komende strijd
van het proletariaat.

Een uitvoerige beschouwing over de ontwikkeling van de komende strijd moeten we voor een volgende uitgave van ons PIC voorbehouden, omdat ons hier de noodige ruimte ontbreekt. Daarom willen we nu volstaan met het vaststellen van het feit, dat de strijd in een volkomen nieuw stadium komt. De toekomst is onzeker. Breekt de dreigende wereldoorlog snel uit, dan hebben de arbeidende massa's nog niet de kracht gevonden, om de bourgeoisie te verslaan, DUS gaan ze de oorlog in. Blijft de oorlog nog een paar jaar uit, dan kan dit voor de bourgeoisie noodlottig worden. Want Hitler kan wel de witte terreur over de arbeiders loslaten, maar hij kan ze geen "werk en brood" geven. 't Feit dat de fascistische dictatuur ingesteld moest worden, beteekent juist, dat een nieuwe rooftocht op de arbeidende massa's ten behoeve van de rentabiliteit der kapitalen voor het bedrijfsleven noodzakelijk is. Tegenover deze nieuwe rooftocht staan de massa's zonder organisatie's, zoodat ze alleen in spontane klassebewegingen ZELF moeten handelen. De nieuwe toestand legt daarom de grondslag, waarop een werkelijke klassebeweging van de massa's zelf kan groeien. De beweging der arbeiders, in de illegaliteit gedreven, kan zich nu niet anders ontplooiën, dan in de strijdorganen der massabeweging: in de ARBEIDERSRADEN. 't Proces van de ontwikkeling van de solidariteit en 't klassebesef ontvangt nu pas zijn werkelijke voedingsbodem. De ontwikkeling van de partij-macht der arbeiders heeft voorloopig afgedaan, de strijd voor KLASSEMACHT wordt ingezet.

NASCHRIFT. Juist na het afsluiten van bovenstaand artikel ontvingen we "De Telegraaf" van 20 Mrt '33, waarin het verslag van een interview voorkomt, dat een Telegraaf-journalist met minister Göring gehouden heeft. Minister Göring verklaart dan: "Ik beschouw het als mijn zending, het communisme in Duitschland te vernietigen en ik kan u verzekeren, dat ik geen half werk zal doen."...."Maar hoe staat het met uw betrekkingen met Rusland?" vroeg de persman. En Göring antwoordde: "Onze veldtocht tot verdelging van het communisme in Duitschland heeft met de Duitsch-Russische betrekkingen niets te maken. Ik ben er vast van overtuigd, dat zij even vriendschappijk zullen blijven als in de afgelopen jaren. Het gaat ons niet aan, wat er in Rusland gebeurt, en het gaat Rusland niet aan, wat er in Duitschland gebeurt." Vervolgens vroeg de persman naar de Russische luchtvloot. En Göring meende te weten, dat ze veel sterker en omvangrijker is, dan zelfs deskundigen buiten Rusland weten. "Ik ben er van overtuigd, dat Rusland in geval van een oorlog de wereld verrassingen zal bereiden".

Het tweede November- en het Decembernummer 1933 van het P.I.C. waren door de gebrekkige toestand waarin onze technische uitrusting zich bevond, zo goed als onleesbaar. Van verschillende kanten ontvingen we verzoeken om toezending van leesbare exemplaren; met de mededeeling dat er prijs op gesteld wordt het persmateriaal compleet te bewaren.

Dit geeft ons aanleiding om de inhoud van genoemde nummers in zijn geheel opnieuw af te drukken. Hierbij gaat Zesde Jaargang No: 19 November 1933 No: 2. Bij een van de eerstvolgende nummers komt een herdruk van het Decembernummer '33.

Zoodals ge begrijpen zult kosten deze herdrukken ons een extra financieel offer. De steunbijdragen komen nog steeds mondjesmaat binnen; we doen dan ook een dringend beroep op allen die iets kunnen missen, om 't zij door aankoop van een aantal steunbonnen, 't zij door het zenden van een bijdrage mede te helpen, de verdere regelmatige verschijning van het P.I.C. mogelijk te maken.

Zesde Jaargang No: 19.
November 1933 No: 2.

OPLEVING in AMERIKA.

"The Commercial and Financial Chronicle" schreef in Augustus van het vorige jaar over de zich permanent verscherpende crisis aan het einde van een uitermate treurig bericht, de volgende eenvoudige en merkwaardige zinnen:

"Onze ondernemers kunnen niet meer rendabel produceeren en produceeren daarom heelemaal niet. Vandaar de groote werkloosheid. Als het president Roosevelt zou gelukken de loonen van de arbeiders te verlagen, dan zou de crisis tot het verleden behooren."

Deze opvatting was reeds gemoengoed van de Amerikaansche ondernemers voordat zij werd uitgesproken. De totale loonsom is sinds 1929 met meer dan de helft gedaald; niet alleen door de werkloosheid, maar ook door de enorme loonsverlagingen, die in alle industrieën toegepast zijn. De opmerkingen van de "Financial Chronicle" zijn dus uitdrukking van het feit, dat de reeds plaats gehad hebbende loonsverlagingen niet voldoende waren om het bedrijfsleven weer op gang te brengen.

Dit alles behoort echter reeds weer tot het verleden. Roosevelt heeft een geheel andere opvatting. Volgens hem kan een nieuwe welvaart slechts door loonsverhogingen en verkorten van de arbeidstijd bereikt worden. Door deze gedachte en drie radiotoespraken gelukte het Roosevelt niet alleen de harten van de massa te veroveren, (hetgeen op zichzelf reeds een opleving in de fotografie meebracht, want in iedere kroeg is zijn portret te vinden) maar ook de harten van de ondernemers, die hij overtuigde van de juistheid van zijn sociale ideeën.

Het programma van Roosevelt is niet nieuw. Vroeger echter